

Nỗi Buồn Riêng Tư

Con bé rất ương bướng, nó không thềm ngẩng lên những khi nó giận nếu anh đưa tay nâng cằm nó. Nhìn mặt nó là muốn cắn một cái cho bõ ghét, cái môi nó trề ra, cặp mắt ướt nước của nó buồn buồn, anh không nỡ to tiếng. Đường như nó biết anh không chịu nổi khi nó khóc, nên con bé cứ "mít ướt" hoài. Nhưng anh không muốn người yêu nhỏ bé của anh kết bạn với ai hết, anh muốn con bé mãi mãi và vĩnh viễn thuộc về cá nhân anh. Không ai có quyền được thân mật với con bé, anh không muốn thấy con bé đùa vui với ai, trong khi đó anh buồn...

... Bây giờ thì, mọi việc xảy ra quá ngỡ ngàng đối với anh, con bé đã bỏ anh mà đi

Hôm nay, con bé đùa vui với mọi người. Nó biết anh đang theo dõi nó từ đằng xa, với ánh mắt buồn buồn. Nhưng với bản tính ngỗ nghịch của nó, con bé chỉ muốn làm theo ý thích của mình. Nó muốn chọc cho anh ứa gan nó mới thôi. Đang đùa với các bạn bên này đường, bỗng nó thấy anh băng qua đường tiến dần về phía nó, con bé dừng lại, vì nó biết chuyện gì đang xảy ra. Ngược cặp mắt đen láy, con bé nhìn anh không chớp mắt. Anh đưa tay nắm lấy bàn tay nó, anh kéo nó đi theo anh. Khi qua được bên này đường, anh gằn giọng:

- Em có biết em đang làm gì không ?

Con bé rả lời cộc lốc:

- Không!

Anh lắc đầu thất vọng:

- Em nè! Nhìn anh và trả lời cho anh nghe, em có thương anh không ? Em có nhớ những gì em đã hứa với anh không ?

Con bé không ngược lên, mắt nó bắt đầu đỏ lên, nó trả lời lí nhí trong cổ:

- Em thương anh! Nhưng anh cũng phải cho em được chút tự do vui chơi với bạn bè chứ ?

- Em có biết em đang làm gì không ? Em làm như vậy là em không giữ lời hứa với anh! (Anh bực dọc, quay đi, rồi lại quay lại!) Em ác lắm đó cưng à! Em có biết em đang làm cho anh ghen thờ không ? Em có biết là trong lòng anh lúc nào cũng chỉ muốn em vui với anh thôi! Anh không muốn em vui đùa với ai hết. Vì có được như vậy anh mới nghĩ là em thương anh hết lòng, em có biết không em ?

Con bé bắt đầu nắc nheo:

- Dạ em biết! Nhưng anh cũng phải hiểu cho em, tuổi trẻ thì cũng phải có bạn bè, không lẽ em phải sống biệt lập với thế giới bên ngoài hoài mãi sao anh ???

Lắc đầu anh tiếp:

-Anh không cấm em đùa vui, nhưng em không được quên rằng trong tương lai, em sẽ là vợ của anh! Em sẽ vui với chồng của em, em có biết là có đôi khi thương em quá, thấy em vui, anh không nỡ làm cho em buồn, nhưng không phải vì vậy mà anh thả lỏng em muốn làm gì thì làm. Và...

Nói đến đây, mắt anh đỏ hoe, anh nhìn con bé trân trân, như có thể anh sắp chồm đến để ôm con bé vào lòng, xiết chặt con bé để nó sẽ không thoát ra được, để nó không đi vui đùa với ai khác ngoài anh.

Thình lình con bé ngược lên:

- Nếu anh không chịu vậy, thì mình chia tay! Em không thể chịu đựng được những quy luật khắt khe mà anh bắt em phải tuân theo. Em không phải là một Robot, em cũng có những thú vui riêng của em. Cũng như anh, anh đùa cợt với những người con gái khác, em đâu có gì đâu ? Sao lúc đó anh không nghĩ đến những gì anh bắt em phải làm ??? Sao anh không nghĩ đến cái feeling mà người ta đã và đang có ? Anh ích kỷ lắm! Anh đi đi!

Anh biết lúc này không phải là lúc anh cãi vả đôi co với con bé. Vì anh biết, con bé rất nóng tính, nó có thể làm liều và làm thật những gì nó nói và nghĩ. Anh tiến gần đến bên nó, anh đặt lên môi nó một nụ hôn dài. Con bé vùng ra khỏi tay anh, nó chạy ra xa và nói với lại:

- Anh đi đi! Em thấy mình nên chia tay nhau từ đây, đường anh anh đi, em không đi chung với anh đâu. Em mệt mỏi rồi, từ bây giờ, em sống cho riêng em, em buông xuôi tất cả, để được vui, em không yêu ai nữa. Cả ngay với anh cũng đừng đến tìm em để làm gì. Vĩnh biệt anh!

Tàn nhẫn quá. Con bé lùi thối bước đi, hai bờ vai của nó run run, anh mũi lòng cất tiếng gọi nó với giọng ghen ngào:

- Em ơi!

Con bé không quay lại, nó cứ lần lữa bước. Lòng anh se lại, anh muốn bước theo, nhưng đôi chân anh như bị dán chặt xuống mặt đường, anh mệt mỏi đưa mắt nhìn con bé, rồi hai tay anh buông xuôi xuống, nước

mất anh rơi. Cũng vì một chút bực tức khi anh thấy con bé vui đùa với người khác, anh không muốn vậy! Và anh đã cản ngăn con bé, cũng là vì anh quá thương yêu con bé đi, anh không muốn ai được chia sẻ niềm hạnh phúc của anh, anh muốn giữ con bé là của riêng mình. Anh nghĩ, chỉ có anh mới có quyền được hưởng trọn tâm hồn của con bé, con bé vui, anh vui...thế mà....hết rồi bé ơi! Anh đã mất em thật rồi....

Lúc trước, con bé chỉ giận anh trong phút chốc là nó lại vui vẻ lại, lần này con bé không còn nghe lời anh nữa, nó không những không bước lại hôn anh như mọi lần, mà nó còn nhìn anh với ánh mắt xa lạ. Anh thần thờ, chết lịm, tim anh quặn lại. Thế là hết rồi sao em ? Em đành bỏ anh sao ??? Từ trong tâm thức của anh bật lên tiếng khóc..Anh quay bước về nhà trong đau đớn cô đơn..

- Thế là con chim nhỏ của tôi đã bay đi, em bỏ tôi nơi này buồn bã lắm em ơi! Em có biết em là niềm vui là nguồn sống của anh không ?

Anh đã khóc, và thiếp đi tự lúc nào không biết...

Sydney 28/06/2001